

Nebezpečné NATO 2020: Teroristé už netáhnou. Co takhle eko-agresor?

- CZ24 News | 7. ledna 2020

Nebezpečné NATO 2020: Teroristé už netáhnou. Co takhle eko-agresor? Krize paktu při hledání nepřítelů v Rusku a Číně. Přidá se Finsko a Švédsko? Vznikne na severu armádní „Greenpeace“? USA potřebují válku

REDAKCE PROTIPROUD přináší analýzu rozporů v upadající Severoatlantické alianci a obává se, že NATO brzy najde ospravedlnění svých agresí po celé planetě v boji za záchranu přírody a životního prostředí

Severoatlantická aliance prochází téměř nejhorším obdobím ve své historii. Je ve stavu systémové krize způsobené nekonzistentní činností účastníků a nejistotou ohledně rozvojové strategie a vlastního sebeurčení.

Kdo je tady nepřítel?

Před sedmi desítkami let, na vzestupu studené války, byla vytvořena Severoatlantická aliance výlučně s cílem čelit Sovětskému svazu a socialistickému táboru kontrolovanému Moskvou ve východní Evropě. Tehdy byl smysl existence NATO jednoznačný a žádné otázky o tom, proč je takový vojenský pakt vůbec potřeba v zásadě nepřipadaly v úvahu. V Bruselu, ve Washingtonu, v Lisabonu, v Ankaře i v Athénách se báli komunistické expanze jako čert kříže a vybudovali systém celoevropské obrany pro případ možného konfliktu se SSSR a jeho spojenci.

Poté, co se Sovětský svaz v roce 1991 zhroutil a jeho spojenci ve východní Evropě ustoupili od socialistické cesty, stálo NATO před nevyhnutelnou otázkou dalšího smyslu existence. Na určitou dobu byl tento smysl vycucán z prstu – údajný boj proti terorismu. Jednotky NATO se zapojily do operací v Afghánistánu, Iráku a několika dalších státech, ale všude, kde se objevily, projevíly z pochopitelných důvodů naprostou neschopnost situaci nějak systematicky řešit. Estonci, Belgičané, Češi nebo Poláci nemohli bojovat proti teroristům v Afghánistánu nebo v Libyi bez americké armády.

Navíc není zcela jasné, proč je tento boj proti terorismu nezbytný za devatero hranicemi Evropy, když v samotné Evropě otevírá vláda EU hranice pro miliony migrantů ze zemí Východu, mezi nimiž se nevyhnutelně objevují také současní i budoucí teroristé. Ukazuje se, že zatímco evropští vojáci umírají ve vzdáleném Afghánistánu, evropští celní a migrační úředníci jsou ochotni ponechat v zemích EU bez povšimnutí občany téhož Afghánistánu, a dokonce i Somálska či Mali.

Mimochodem, blok NATO se nedokázal vypořádat ani s řešením úkolu ochránit jižní hranice Evropské unie před vlnami nekontrolované migrace. Aliance byla bezmocná tváří v tvář stovkám tisíc libyjských, syrských, iráckých, afghánských a dalších běženců a osob toužících osídlit Evropu. Důvody spočívají v neshodách při jednání spojenců v bloku, ale také v postoji vedení EU, které imigraci v podstatě vítá.

Rusko se jako nepřítel nehodí

Spojené státy americké, které jsou stále klíčovým a hlavním hráčem v NATO, se snaží na jedné straně dosáhnout maximálního samofinancování obranných projektů aliance evropskými zeměmi, na

druhé straně dychtivě propagují myšlenku nového nepřítele – Ruska. Ale zdaleka ne všechny země aliance s tímto postojem Washingtonu i přes masívní propagandu plně souzní.

Je snad Rusko nepřítel pro Itálii nebo Portugalsko? Ani Francie nebo Německo nepovažovaly po dlouhou dobu Rusko za nepřítele, navíc stojí o rozšíření spolupráce v klíčových oblastech, protože pochopily, že hovořit o kolektivní bezpečnosti v Evropě bez Ruska nelze.

Výjimku tvoří země východní Evropy, zejména Polsko, Lotyšsko, Litva a Estonsko, a částečně také skandinávské Norsko a Dánsko. V Polsku a v pobaltských republikách je rusofobie částečně i z pochopitelných pohnutek zařazena do státních ideologií, proto mají tyto země zájem o posílení militarizace ze strany NATO, trvají na převelení stále nových vojenských kontingentů na jejich území, na výstavbě vojenských základů atd. Dá se to pochopit i s ohledem na to, že výskyt nových vojenských zařízení v Polsku a v pobaltských státech s sebou nevyhnutelně přináší finanční injekce v podobě různých dotací a vojenské pomoci.

Nicméně v NATO lze pozorovat jasné rozptýlení zájmů. Na jedné straně tu máme USA a Velkou Británii, pro něž má zásadní význam vojenská spolupráce s Polskem, Rumunskem a pobaltskými zeměmi na vytvoření svého druhu zadržovacího pásu proti Rusku. Na druhé straně se nacházejí ostatní země NATO, zejména Francie, Německo, Itálie, pro něž Rusko není nepřítel a které samy o sobě dlouho hovoří o krizi Severoatlantické aliance a o potřebě vybudovat samostatný evropský obranný systém, na němž je samozřejmě problematická zase celá řada jiných věcí.

Řekové versus Turci: další problémový uzel

Konečně tu jsou ještě dva členové NATO, kteří mají velmi složité vzájemné vztahy a vedle toho své specifické vazby na Rusko: Turecko a Řecko.

S Tureckem mají napjaté vztahy také USA pro příliš nezávislou Erdoganovu politiku, jehož nákup ruského systému protivzdušné obrany S-400 znamenal pěknou facku Američanům. Trump se pokoušel nasadit všechny možné i nemožné páky, aby Ankaru před tímto krokem odradil. Turci však neposlechli a k žádným vážným následkům to na jejich straně nevedlo, což ve skutečnosti znamená jediné: Američané zařadili zpátečku, protože Turci jako vojensko-političtí spojenci jsou pro ně stále nesmírně důležití.

V souvislosti s americko-tureckými rozpory ovšem Washington stále více sází na Řecko. Američané, kteří dobře znají složité řecko-turecké vztahy, nyní s Řeckem záměrně posilují vojenskou spolupráci. Samotné Athény nejsou proti a navíc mají příkladně exkluzivní smysl pro spolupráci s USA bez jakýchkoliv vazeb na Rusko.

Řekové mají zájem na vytvoření maximálně účinného obranného systému pro případ možného konfliktu s Tureckem. Takže dva členové NATO jsou ve skutečnosti více nepřátelé, než spojenci. Dokud zůstává nevyřešený doutnající problém severního Kypru, řecko-turecké vztahy přátelské nebudou a celá otázka se bude dále jen komplikovat: Turci dobrovolně severní část ostrova neopustí.

Řecká vláda považuje rozmístění amerických vojsk na svém území a výstavbu nových vojenských základů za nové a velmi účinné záruky proti nepřátelským akcím ze strany Turecka. Stejně uvažují i představitelé řecké části Kypru.

Přitom Řecko i Kypr vykazují samostatné vztahy s Ruskem, zejména pokud jde o nesplnění amerického požadavku zakázat ruským lodím vstup do řeckých a kyperských přístavů. Zde je vše rovněž pochopitelné: staletá historie pomoci od severního pravoslavného souseda, společné

náboženství, kulturní vazby a velké komunity – ruské v Řecku a na Kypru a řecké v Rusku – před tím není kam utéct.

Provokace u ruských hranic

NATO přesto nedávno rozvinulo maximální aktivitu a manévry u ruských hranic. Nebezpečné přelety stíhaček členských zemí Aliance se staly pravidlem. Letovými cíli jsou Krym a pobaltské státy. Právě zde je NATO nejaktivnější a považuje ukrajinský a pobaltský prostor za nejvyšší prioritu v souvislosti s možným konfliktem s Ruskem.

Důvodem k zintenzivnění této bojové činnosti byly události roku 2014 – státní převrat na Ukrajině, opětovné sjednocení Krymu s Ruskem, vznik nezávislých republik v Doněcku a Luhansku a vypuknutí ozbrojeného konfliktu na Donbasu. Všechny tyto události přiměly USA a NATO k posílení vojenské přítomnosti na ruských hranicích a umožnily označit Rusko za nebezpečného nepřítele, který údajně ohrožuje evropskou bezpečnost.

Co je ovšem zajímavé, nehledě na krizi uvnitř paktu, že se do něho USA usilovně snaží nalákat stále více nových zemí. Na jižním křídle byla do NATO přijata Černá Hora a Severní Makedonie, která za tímto účelem dokonce změnila svůj název. Existují plány integrovat do NATO také Ukrajinu a Gruzii.

Naposled Washington i Brusel aktivně spolupracují se Stockholmem a Helsinkami a utěšují se nadějí, že do Aliance přivedou Švédsko a Finsko. To by umožnilo znásobit vojenskou sílu Severoatlantické aliance velmi důležitým severním směrem. Celá Skandinávie by pak byla součástí NATO. A zde je namístě přejít k vysvětlení neméně zajímavého okamžiku, který je spojen se snahami vtáhnout do paktu výše uvedené skandinávské země.

Vojensko-ekologická aliance

Při hledání nového paradigmatu může pomoci navedení NATO do „vojensko-environmentálního“ směru. Jak známo, téma klimatických změn údajně způsobovaných člověkem se stává v mnoha evropských zemích stále vyšší vládní prioritou. Greta straší z televizních i počítačových onbrazovek, Skandinávií a Německem pseudoekologická hnutí doslova cvičí. Údajná environmentální rizika plní média a drasticky již zasahují do celé vropské ekonomiky.

V rámci toho je Finsko a Švédsko zajedno s Dánskem a Norskem, coby členy NATO. A pokud se spojení přesměruje do vojensko-environmentálního směru, pak bude mnohem více důvodů, aby se Finsko a Švédsko též zapojilo. Formálně se tyto země nezapojí do agresivního paktu, ale do ekologického bloku, který bude chránit přírodu planety před jistými „zlými silami“ ohrožujícími životní prostředí.

V tomto duchu se už vstup Finska a Švédska do NATO nezdá být tak fantaskním scénářem. K tomu právě takový blok zahrnující Skandinávce, Poláky, Rumuny a pobaltské země pod kontrolou USA a Velké Británie se hodí do krámu Washingtonu. Protože to odpovídá jeho plánům „smyček anakondy“ symbolizujících prstence nepřátelských států kolem Ruska s americkými vojenskými základnami a kontingenty umístěnými na jejich území.

Francie, Německo a Itálie, přísně vzato, již nehrají důležitou roli: ty už zajímají Trumpa a jeho doprovod pouze jako zdroj financování rostoucích vojenských výdajů v Evropě. O tom svědčí i fakt, že USA se neustále snaží přenést na Berlín hlavní výdaje za údržbu vojenských kontingentů a základen rozložených v Německu.

Jakkoliv to může znít podivně, NATO se časem může změnit na jakýsi „armádní Greenpeace“, který

bude provádět operace proti “znečišťovatelům životního prostředí” ve všech koutech světa. Pod ochranu životního prostředí se ideálně skryje prosazování vlastních ekonomických zájmů a boj proti skutečným a potenciálním konkurentům, zejména v oblasti těžby zdrojů energie.

Operace se samozřejmě nebudou provádět proti americkým nebo francouzským společnostem, ale proti ruským a čínským zájmům, neboť právě nyní jsou Rusko a Čína pečlivě situovány do role hlavních znečišťovatelů životního prostředí.

Pod takovýmto “ekologickým” krytím tak možná dostane Severoatlantická aliance nový a jednotící směr své činnosti.